

Újul a római katolikus templom

Turisztikai jelleget is kap az ingatlan, a toronyban kilátó épül

Lelkesen számolt be a székelyhídi római katolikus templom felújítási terveiről Béres Csaba polgármester, aki egy kis templomtörténeti adalékkal is szolgált olvasóinknak.

– Mindig öröm, ha egy ingatlant sikerül megmenteni az enyészettől, illetve szépíteni, alakítani tudjuk a már meglévőket.

– Erről a templomról tudni kell, hogy az építetője ugyanaz a Dietrichstein János volt, aki a kastélyt is emeltette itt Székelyhídon, és ami gyakorlatilag öröklés útján került a Stubenberg család tulajdonába, amit a világháború utáni államosításkor a román állam bekebelezett. Inentől kezdve a székelyhídi római katolikus templom a román állam tulajdona lett, majd a székelyhídi önkormányzat, ha jól emlékszem, 2009-ben városi tulajdonba helyezte át, és egyúttal a katolikus egyháznak adta használatba. Amikor megjelent a tavalyi év folyamán az a pályázati kiírás, amelyik a műemlékvédelem alá eső ingatlanok felújítását célozza meg, arra gondoltunk, hogy a templom felújítását ennek segítségével megoldhatnánk.

A templom belterének restaurálása mellett termálvizes fűtésrendszert is kialakítanak

– A Stubenberg-kastély élettel lett telítve a Böjte Csaba szerzetes vezette alapítványnak köszönhetően. A hozzá tartozó templom is megérte a felújítás idejét...

– Az 1768-ban épült imahely utoljára 1981-ben esett át nagyobb felújításon, azt követően komolyabb rehabilitálási munkálatok

kat nem végeztek rajta. Az eltelt évtizedek pedig nem múltak el nyomtalanul. Mindamelllett, hogy a freskók felújítása, a képek restaurálása, az orgona javítása meg fog történni, kialakítunk egy termálvízen alapuló fűtésrendszert is. Külső felújításra is sor fog kerülni, illetve a templom melletti épület, a kastély bejáratánál lévő ingatlan,

az úgynevezett régi fiziklaboratórium épületét is bevontuk ebbe a projektbe, mivel a pályázatban mint turisztikai célpont szerepel a templom. Ennek okán a templomtoronyban – ami gyakorlatilag az Érmellék legmagasabb pontja – kilátót alakítunk ki, ahonnan szemlélhetik a környék látnivalóit a turisták. Az egyházi szent hely szomszédságában turisztikai információs központ létesül mellékkelhelyiségekkel, konferenciateremmel.

– Mekkora lesznek a költségek, és mennyire biztos már a finanszírozás?

– A munkálatok finanszírozási költségeit a székelyhídi önkormányzat a Regionális Operatív Program keretében pályázta meg, ami gyakorlatilag körülbelül egymillió euró bruttó összeget jelent. Reményeink szerint a közbeszerzési eljárások után már az idei év második felében nekifognak a templom felújításának. A kivitelezés egy-másfél év alatt be lesz fejezve, és ezáltal olyan barokk templommal fogunk rendelkezni ami egyedi, hiszen ilyen állapotban, ilyen jelleggel, ilyen jól fennmaradt összképpel, szakemberek szerint barokk templom a nagyváradi egyházmegyében kevés van, talán ez az egyedüli.

Er hangja

Fogyatékkal élők értékteremtő programja

A Bihar megyei fogyatékkal élők számára szervezett találkozót Székelyhídon az Érmelléki Református Diakónia Alapítvány (ÉRDA). A civilszervezet évtizedes múltra tekint vissza, széles körű tevékenységükkel segítik, támogatják a szükségben lévőket.

Lágyan cirógató tavaszi napsütésben, gyenge szellők ringatták a templomkert fainak zöldjét, miközben sorra érkeztek a ven-

dégek az egyházi komplexum udvarára. Egyesek régi ismerősként köszöntötték egymást, míg mások számára ez volt az első találkozás a sorstársakkal. Balla Júlia, a találkozó főszervezője, az ÉRDA vezető diakónusa biztató mosollyal fogadta a találkozót résztvevőit. A belső térben aprósüteménnyel, üdítővel, kávéval megterített asztalok vártak rájuk. Már a bemutatkozás, az ismerkedés is egyedi módon történt: a diakónus egy gombolyag

fonalat hozott a terembe, amit aztán egymásnak adogattak át, és akihez került a „labda”, az néhány szóban mesélt önmagáról. Mikorra már a cerna javarésze letekeredett, tudni lehetett, hogy melyikük honnan érkezett. Aztán erre csak ráerosítottak a „teszteléssel”, ugyanis a lebomlott cernát vissza kellett tekerni. Ezúttal pedig a visszatekeredő gombolyag pillanatnyi tulajdonosának kellett az előtte lévő által elmondottakra visszaemlé-

keznie. Ügyes játék volt, tetszett a társaságnak!

Miközben a madzagot és az egymásról hallottakat igyekeztek kibogozni, addig néhány szót váltottunk Balla Júliával. Megtudtuk, az ÉRDA különböző formában támogatja a nehéz körülmények között élőket, a nagycsaládosokat. Ünnepek tájékán élelmiszercsomagokat osztanak, emellett kenyérjegyekkel segítettek több alkalommal, egészségügyi szolgáltatást is végeztek. Úgy tűnik, a szociális háló működik, bár ennél jóval sokkal többet

szeretnének tenni. Május első szombatjára a fogyatékkal élőket várták élménydús hétfői programra. A szellemi vagy testi sérülteket rajtuk kívül egy megyei szintű egyesület is szárnyai alá vette, amely több alkalommal nyaralást biztosított a számukra. Nagyváradon a szintén egyházi jelleggel működő Méhecske Műhely szolgált alapul a mostani találkozót főszervezőjének, ahová már előzőleg ellátogatott néhány fogyatékkal élővel.

Folytatás a 5. oldalon

A találkozóra érkezők játékos módszer segítségével ismerkedtek egymással

Balla Júlia (jobbra) a fiatalokkal együtt tanulja a gyertyaöntést

Sikerrel zárult ifjúsági csere

Feledhetetlen élményekkel gazdagodtak fiatal külföldi vendégeink a gyerekek között

Görögország, Litvánia, Magyarország, Portugália és Románia hat-hat fiatalja vett részt a Hátrányos helyzetű fiatalok a rászoruló gyermekekért elnevezésű, az Európai Unió Erasmus+ Programja által támogatott projektben. Az Ér hangja Egyesület áprilisban szervezte meg Székelyhídon a harmadik ilyen programot 2015 óta.

Ez a mi Európánk! – öt ország harminc fiataljának jelmondata lett ez azon az Erasmus+ ifjúsági cserén, amelynek lényege az volt, hogy a külföldről és Székelyhídról érkező csoportok megismerjék más országok szociális hálójának felépítését és egymás kultúráját. Kihívások bőven vártak a

A résztvevők és a gyermekek elválaszthatatlanok lettek

szervezőkre és a résztvevőkre nézve is, nagyon különböző vérmérsékletű fiatalokat vártak a szervezők, sokkal szebb időjárást, mint ami végül adatott, ugyanakkor a gyermekekkel történő együttműködés gördülékenysége is rejtély volt az első napokban mindenki számára. Aztán mesékhez hasonló hihetlenséggel minden gond nélkül valósult meg.

Izgalmas ismerkedési estek

A szerda éjjeli, illetve csütörtök hajnali érkezést követő első napon találkoztak mindannyian először a fiatalok, így az idő nagy része az egymással és a várossal való ismerkedéssel telt. Fontos pontja volt a délelőtti közös együtt töltendő hét szabályainak felállításának is. Olyan mondatok hangzottak el, amik már az elején igazolták, a fiatal felnőttek nagyon hasonlóan gondolkodtak. Minden vélemény számít, legyünk türelmesek egymással, vigyázzunk a tisztaságra, és több ehhez hasonló gondolatot fogalmazzunk meg az egyheti együttélésre felkészülve az akkor még idegenek. A görög és portugál, de még a litván nevek helyes ejtése sem okozott különösebb gondot az ismerkedés során. Az viszont már annál inkább, hogy a gondosan megtervezett városnézést az eső és a hideg ellehetetlenítették, így azt át kellett szervezni. Kevés ázás-fázás és a nap közös kiértékelése után kezdődhetett az interkulturális est, amely általában minden ifjúsági csere egyik alapvető programja. Nemcsak azért, mert rengeteget lehet belőle tanulni, megismerni egymás országát és kultúráját, de azért is, mert tökéletes a hangulat ahhoz, hogy csapat ková-

csolódhasson a tömegből. Volt ott magyar Dobos-torta, portugál sörkorcsolyaként fogyasztott babféle, rágcsálnivalók, olíva-bogyók és mézes süтик litván módra. Hasonló módon minden további napot izgalmas, tanulságos nemzeti estek zártak. A román esten nagy volt az érdeklődés az ország történelme iránt, míg a magyar esten bemutatott videó, amely a magyar felalálókát és találmányait méltatta, alaposan meglepte a társaságot. Szintén videó formájában emlékeztetett minket a görög csapat, hogy mennyi mindent köszönhetünk ősünknek, de a csúcs mégis csak a tztzikiszósz-készítő verseny volt, amelyet a romániai csapat nyert meg. A portugál csapat igazi fiesztahangulattal ajándékozta meg a többieket, a litván csapat pedig bizonyította, hogy megéri a hideg tájakra ellátogatni, hisz országuk megannyi szép tájat rejt.

Szociális hálók furcsaságairól

Thessaloniki, az Égei-tenger parti görög kikötő, Kaunas, Litvánia második legnagyobb városa vagy Coimbra, Portugália egykori fővárosa csak néhány azok közül a települések közül, ahonnan az Ér hangja Egyesület által szervezett egyhetes programsorozatra a résztvevők érkeztek. Harminc fiatal azért egyesítette figyelmét és tudását Székelyhídon, hogy megismerhesék egymás országának szociális rendszereit, különös tekintettel a gyermekvédelmet érintő kérdéseket, és hogy néhány szép napot szerezzenek városunk Gyermekek Jézus-otthonának lakói számára. A különböző országok gyermekvédelmi rendszereinek működését minden csoport bemutatta egyenként, itt-ott elgondolkodtató vagy a fiatalok körében felháborodást keltő részleteket ismertető. Például míg a magyar állam arra törekszik, hogy a családokat együtt tartsa tekintet nélkül arra, hogy a gyermekeknek van-e mit enniük nap mint nap, illetve csak állami fenntartású gyermekotthonok léteznek, addig Litvánia-szerinte nagyjából 15 olyan ablak áll az anyukák rendelkezésére, ahová egyszerűen csak betehetik, és tíz perc gondolkodási idő után visszavehetik vagy otthagathatják picinyüket örökre. A két szélsőség között helyezkedik el talán Görögország, ahol nagy házakban rendezkednek be a gyermekotthonok, és a lehető legcsaládiasabb körülmények között nevelik az árva vagy elhagyott gyermekeket. A bemutatókat tartalmas beszélgetések választották el egymástól, amelyek a hallott információkra alapultak, a délután folyamán pedig már

A külföldi vendégek örömmel segédkeztek a lomtalanításban is

Tartalmas beszélgetések zajlottak az elméleti műhelymunkák, bemutatók alatt

azt latolgatták vegyes csoportokban a résztvevők, hogy egyéni, közösségi, állami vagy EU-s szinten mit lehet tenni gyermekvédelmi ügyben. Az első napok ismerkedéseiből, beszélgetéseiből kiderült, hogy bár a fiatalok nagy lelkesedéssel és jóakarattal érkeztek a programra, azok a témák, amelyeket feldolgoztak együtt, messze állnak tőlük. Sosem tapasztalták meg milyen elhagyottnak, mostohának lenni, métereket futni egy ölelésért a legközelebbi emberig. Ezekkel először a fórumszínház nem formális módszerén keresztül ismerkedtek. A játék során párperces jelenetek formálódtak többek között a gyermekelhagyásról, gyermekdolgoztatásról, családi erőszakról, korai iskola elhagyásról. A módszer lényege az volt, hogy a jellemzően nem vidám véget érő jelenetek végéig a lehető legjobb megoldásra vetve fejezzék be a nézőközönségből beugró személyek, egy-egy szereplő kicserélésével. Minden jelenet végén rövid megbeszéléssel vontuk le a következtetést, és keserű szájjal állapítottuk meg, hogy mindannyiunk országában olyan társadalmak élnek, amelyek túl nagy, és többnyire negatív hatást gyakorolnak a gyermekvállalásra és a gyermekek sorsára nézve. Idesorolható a nem kívánt várandósság miatt megbélyegzett nők helyzete, az emberhez méltatlan gyermekorsók szóltan szemlélése, a szülők nyomásgyakorlása szülővé váló gyermekeikre, vagy épp a munkáltatók által kihasznált szülők tehetetlensége a megélhetésért történő harcban. Mindezek mellett gondolataik megosztása közben külön fejezetet nyitottak a fiatalok a migránsválság

gyermekeinek helyzetéről, hiszen szinte mindegyik képviselt ország érintett a témában, különösen Görögország, ahol a menekült gyerekekről ugyanúgy igyekeztek gondoskodni az iskolák és otthonok mint sajátjaikról, illetve Magyarország is, ahol a migránsoknak vegyes tapasztalataik voltak és vannak e téren mai napig is.

Szeretet és játék: közös nyelv

A főként elméleti műhelymunkák után a résztvevők által legjobban várt rész következett: a Gyermekek Jézus Otthon lakóival és a Galamb Erzsébet által vezetett délutáni tanulócsoporthoz gyerekekkel való első találkozás – amely annyira megérintett mindannyiunkat, hogy a következőket csak még jobban vártuk. A gyerekekkel együtt töltött idő nagy részét játék és kacagás töltötte meg. Fogócska, újrahasznosítás és EU-ismereti játékok is lezajlottak. A fiatalok és a gyermekek közben majdhogynem elválaszthatatlanok lettek. A projekten résztvevők ölelésben, nyakában kihúlni sem hagyták helyüket a kisebb-nagyobb gyerkőcök, kezek fonódtak össze naphosszakra. Egyik nap végén a résztvevők kérték a szervezőket, hogy hadd ebédelhessenek az otthonban, a gyermekekkel megosztva ebédjüküket, hogy az egész napot teljesen együtt tölthessék. A közös beszélt nyelv hiánya egy percre sem okozott gondot. A szeretet, a törődés, a játék nemzetközi nyelvén is jól értették egymást a gyerekek, a tizen- és huszonevesek is. A sok csodás pillanat egyik gyümölcse az igencsak keserű búcsúzkodás volt, ami teljesen letörte a csupán egy hétre érkezett társaságot. Egész héten át minden helyzetet sikerült az első napon megbeszéltekhez híven kezelni: az furának tűnő ételeket, a kevés alvással töltött idő utáni felkelést, a borongós időt is, de a rengeteg kialakult érzélem, kötődés és élmény hátrahagyása nem ment könnyek nélkül.

Éppen ezért a kötetlékekért és élményekért lett a már említett mondat a harminc fő mottója. Egy olyan helynek képzeljük el Európát, ahol nincsenek határok ország és ország között, ha segítsérről, együttérzésről, gyermekvédelemről, együttünneplésről és egymás elfogadásáról van szó. Lehet, hogy fiatalok vagyunk és naivak, de a hiszünk a szeretettel Európában, ami kicsiben az alatt az egy hét alatt kialakult Székelyhídon.

Bővülve él(ő) a könyvtár

Járulékredevezvényekkel törekednek az olvasás népszerűsítésére

A székelyhídi városi könyvtár 1952 óta rendelkezik leltári könyvjegyzékkel, és az azóta eltelt évtizedek alatt könyvállománya soha nem csökkent 30 ezer kötet alá. Az Érmellék rangos intézményét, amely az egykori színház épületében működik, 27 éve vezeti Kerekes Terézia, akit a könyvtár állományának folyamatos alakulásáról kérdeztük.

Kerekes Terézia (portrénkon) több mint negyedszázaddal ezelőtt olyan örökséget kapott kézhez az előző könyvtárosoktól, amelyre méltán büszkének lehetett lenni. „Véber Ignác, aki hosszabb ideig, nagyjából tíz évig volt könyvtáros, és német szakos tanárként engem is tanított – tehát volt szerencsém ismerni őt –, nagy szeretettel és odaadással viseltetett a könyvtár iránt, és a mostani rendszert is ő alakította ki. Sokak nevét említhetném, de az elődök közül őt tartanám a leginkább említésre méltónak. A könyvtár nem működött folyamatosan, a rendszerváltás előtt például csak heti néhány órában volt nyitva, és ez már Véber bácsi idejében is így volt, hisz ő is tanított és csak délutánonként, heti két-három nap nyitott ki. Csak 1990-ben, amikor én idekerültem, volt meghirdetve a teljes állású könyvtárosi tisztség” – mondta a jelenlegi intézményvezető.

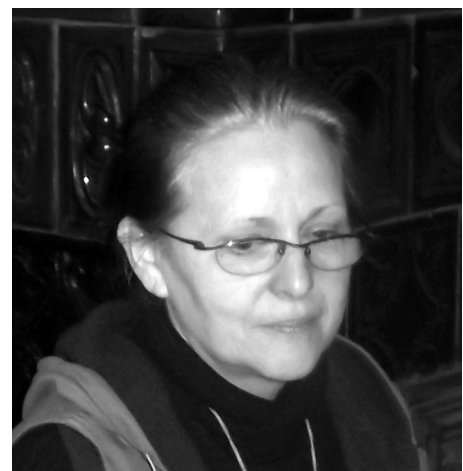

Évente nagy sikernek örvend a Márai-program anyagából szervezett könyvkiállítás

Fejlődő könyvállomány

A könyvtár, amely létrejött óta, mindig az adott körülmények között, de mégis töretlenül működött. Állománya mondhatni igencsak szegényes volt abban az évben, amikor Kerekes Terézia átvette, több szakaszban zajló könyvselejtezéseken esett át (például a szocializmus politikai irodalma és egyéb írásműfajai lekerültek a listáról). Jelenleg is, évről évre egyre változik, cserélődik a létszám. „Folyamatosan megújulóban vagyunk, a tartalmilag elavult köteteket kicseréljük, hiszen ma már nem őrizgethetünk mindenfélét dokumentációs céllal, hanem élő könyvtárat alakítunk ki” – mesélt a könyvtáros az olvasókkal való kapcsolattartáson túl a mindennapok háttér munkájának feladatairól.

A folyamatos gyarapodást (tavaly például 864 új kötettel gazdagodott a bibliotéka) az önkormányzati támogatás és a könyvadományok mellett 2011 óta a ma-

gyarországi Márai-program is segíti azzal, hogy immár hatodik éve juttat el több száz értékesebbnél értékesebb magyar nyelvű könyvet azon Bihar megyei könyvtárak számára, amelyek abban a kiáltásban részesültek, hogy részt vehetnek benne: Nagyváradi (Gheorghe Șincai Bihar Megyei Könyvtár), Nagyszalonta (Teodor Nes Városi Könyvtár) és Székelyhídi (városi könyvtár). A Nemzeti Kulturális Alap (NKA) programjainak jóvoltából így rendkívül hasznos szakönyvek kerültek be az állományba, amelyekről a könyvtárosok lelkesen és ösztönző elégedettséggel beszél: mindelelőtt a pedagógia, illetve a természettudományok, a pszichológia, a történelem és az irodalomtörténet területeit említve meg, de szintén jó dolog, hogy például népszerű hangoskönyvekhez is hozzá lehet itt jutni, és természetesen nagyon sok szépirodalmi alkotás és csodás gyerekkönyvek is megtalálhatóak.

A szép és értékes kötetek vonzzák a tanulni, művelődni és szórakozni vágyókat, így például tavaly 5739 alkalommal fordultak meg olvasók a könyvtárban, akik 6169 könyvet kölcsönöztek ki. Az olvasók száma viszonylag állandó (tavalyi adatok szerint 572), ellenben az elolvasott kötetek száma nagyfokú csökkenést mutat (körülbelül feleannyit, mint 25 évvel ezelőtt), ami nem csupán Székelyhídra jellemző, hanem egy általános tendencia. Ezzel szemben a hagyományosnak számító programok (például Nagy Nyári Lepkevadászat, Felolvasómaraton, Könyvelhagyó Nap) és az újonnan érkezett köteteket bemutató rendszeres kiállítások több mint 1400 érdeklődőt vonzottak az elmúlt évben is.

Haladnak a korrall

„Sok mindenben elsők voltunk, például Nagyváradi után a környéken nekünk volt elsőként honlapunk és elektronikus katalógusunk is, amelyet hét évvel ezelőtt indítottunk. Hozzá kell tennem, hogy közkönyvtárakról van szó, nem iskolai könyvtárakról, amelyek ebből a szempontból korán a technikai fejlődés útjára léptek. Később sajnos ez az oldal megszűnt, de 2015 óta két blogunk is működik (bibliotecasacueni.blogspot.ro és ofertebibliotecasacueni.blogspot.ro), amelyek egyrészt a könyvtári eseményeket, másrészt az új könyvek listáját és egy-egy kötetet ismertetnek” – magyarázta Kerekes Terézia.

2010. április 23-án, a könyvtárosok nemzetközi napján kolléganőjével, Orosz Annamáriával közösen kifejtett szakmai tevékenység elismeréseként a Bihar Megyei Könyvtárak Szövetségének Az év könyvtára díját nyerte el a székelyhídi városi könyvtár, ami a tenniakarás és az elhivatottság okleveles bizonyítéka.

Tíz évvel ezelőtt – mesélte Kerekes Terézia – a Biblionet program segítségével sikerült számítógépekkel, nyomtatóval és lapolvasóval (szkenner) ellátni az intézményt. A program lehetővé tette volna a jelenleg működő számítógépeknél jóval több üzembeli helyzetét is, azonban helyszűke miatt erre nem volt lehetőség. A könyvtár ilyen jellegű problémái remélhetőleg hamarosan meg fognak szűnni. Addig is a feladatuknak tekintik a könyvállomány átszervezését, átláthatóbbá és könnyebben hozzáférhetővé tételét.

Szamos Mariann

Városnapi beharangozó

Székelyhíd városnapi rendezvénysorozata idén június 16–18. között kínál kulturális, sport-, szabadidős és könnyűzenei szórakozási lehetőséget az érdeklődők számára. A programok között testvér-települési találkozó, illetve június 17-én a II. Érmelléki és Bihar megyei gazdanapi kiállítás és termékvásár is helyet kapott. A tartalmas közéleti és gazdasági tanács-

kozások mellett képzőművészeti kiállítások, kulturális előadások, sport- és tánccbemutatók, könnyűzenei koncertek várják a közönséget. Többek között fellép az Edda, Sabyest, Dupla Kávé, Dévényi Tibor, Molnár Júlia, Andreea-Lavinia Vărășteanu, Sarkadi Antal, InFive, a székelyhídi Zajgó néptáncsoport, Enemy Dance Family, de lesz TDC-táncfesztivál, Happy Feets-Kangoo Jumps- és Toldo erősember-bemutató, Stihl Timbersports favágóshow és természetesen tűzijáték is.

Jegyzet

A továbbtanulás dilemmái

Gyermekek, szülők, iskolák és helyzetek

Végez a gyermek. Az iskolával. A nyolcadik osztályt fejezi be vagy éppenséggel a tizenkettőt. A ballagással, bankettel adódó kiadások megviselik a családi bugyellárist. Csinos, cicomás rubát és a hozzá való drága kellekeket is meg kell vásárolni, sminkre, fodrászra is költeni kell. Emellett a tanároknak is dukál némi csecsebecse vagy annál értékesebb ajándék. A minimálbérből élő többségnek igen nagy fejtörést okoz mindez, gyakran áruba kell bocsátani a göré tartalmát, a sívítő bízónak való is piacra kerül, ha már a módosabb szomszéd-tól röstelkednek kölcsönkérni. Akinek pedig nincs kertje, gazdasága és nincstelenségét is leplezni kívánja, az inkább a pénzintézetekhez fordul kölcsönért, aztán a hajcibő kiadásait egy egész éven át törlesztheti.

A továbbtanulás további traumát teremt a családban. Vannak, akik már rég eldöntötték, uram bocsáss, megpecsételték a jobb „érvényesülés” jegyében csemetéik sorsát: román nyelven taníttatják gyermekeiket. Aztán meg lehet panaszkodni kisebbségi, nyelvi jogainktól való megfosztottságra. Mert sok esetben épp az efféle szülők boldogulnak nebezen az állam nyelvén a kórházakban, közbizvatalokban.

Aki mégis eddig kitarított az anyanyelvi okítás, nevelés göröngyös útján, most újabb kibívás elé kerül. Helyben, szülővárosában tanuljon tovább a gyermek, vagy adják inkább távoli, nagynevű iskolába, netán Magyarországra küldjék okosodni. Mert ez utóbbi aztán igazán a sikk! Szülők, édesanyák csacsognak egymással arról, hogy X meg Y gyermeke is Debrecenben tanul. Ilyenkor aztán elvakítja őket az irigység, a kivagyiság, a racionalitás pedig elinal. Az, hogy a gyermeknek milyenek a képességei, már másodlagos kérdés, az sem számít, hogy esetleg a helyi iskola statisztikai mutatói sem alantasabbak egyes nagyvárosiakénál. Több ikzszes életem során jó pár olyan esettel találkoztam már, amikor a tetszős szülő messze küldte az amúgy ügyes gyermeket tanulni, de a szülői felügyelet hiánya meg is hozta a maga „basznát”: kiégett, frusztrált emberré lett a zsenike. Persze ez sem általánosítható, ahogyan az sem lehet mérőszinőr, hogy vidéki iskolákban tanulva semmire sem viheti a gyermek. Távol álljon tőlem a személyes mellédöngetés, sokkal inkább a helyi tanintézetek védelmében mondom, hogy a hasonló helyen végzett lányaim mindegyike megállta a helyét, tovább tanultak.

A szülők lokálpatriotizmusra való győzködése mellett azért említsük meg azt a szegénytelen tény is, amit egyes pedagógusok, osztályfőnökök, iskolaigazgatók elkövetnek. A fél kezemen nem tudnám megszámolni az olyan alságosan viselkedőket, akik miközben helyben maradásra, az iskola tránti hűségéről győzködik a diákokat és a szülőket, addig sajátjaikat más tanintézetekbe viszik el. Jellemző ez Érmellék-szerte.

Ez utóbbi tapasztalat fényében nagyot kell nyelnem ahhoz, hogy a frissen végzett gyermekemet a helyi iskolába írassam be. De mégis megteszem, hisz neki, nekik itt van a helyük, az érdemtelenül ott lévők pedig szedjék inkább a sátorfájuk.

D. Mészáros Elek

Tudományos levágás, kis segítséggel Avagy az öreg Halász és a tengely

Előd tökéletesen vágta az elméletet. Bár sosem mart, de a tankönyvekből mindent tudott, és az eszterga, amin gyakoroltatott, meg a marógép között nincs nagy különbség. Az egyik mellett állni kell, a másik mellett ülni is lehet.

Már batodik bete dolgozott, dolgozgatott. Addig valamit beállítottak neki, ami tulajdonképpen egy gombnyomásra ment, aztán bedobták a derékig érő vízbe, hadd tanuljon ez a kölyök valami szakmáfélet is. Az első negyvenöt fokok szögben lemart munkadarabja felbuzdította. Azelőtt sosem csinált olyasmit, de valaki éppen vele szemben fordította el a függőleges fejet. Tanulékony volt, nézte, hogyan csinálja, aztán neki is sikerült.

A következő egy bonyolult feladat lett volna, levágni valamiből valamennyit. Ugye, érezhető a dráma? Ebhez igazi szakember kell, itt már nem boldogulhat egy harminc-negyven év tapasztalatára támaszkodó, tudománytalan, magát szakembernek képzelő személy. Elgondolkodott, előbb szorítókkal akarta feltenni, aztán a satu mellett szavazott. Jó darabot kibagyott a nagyjából könnyv-szélességű és -vastagságú acéllemezből.

Gondolkodott. Igen, tankönyvekben látott ehhez hasonlót, sőt ő maga is rajzolt ilyesmit.

Nem volt teljesen biztos a fordulatszám-kiválasztásban, ezért az asztalos körfűrészre asszociálva, beállította a legnagyobbat, és megnyomta az indítógombot. Úgy gondolta, két másodperc alatt lebúzza, mint késsel a vaját, de amikor megballotta, hogy a gépe éppen el akar szállni, és a bat hét alatt még sosem ballott olyan pörgő marógépet, mint az övé, egy picit megbátrált.

Majd elbessegette a kételyeket, és tudós magában bízva, lendítette kezét, az előtolást húzó-nyomó csavar fogantyúja felé. Ekkor a vállá felett benyúlt egy kéz, megnyomta a piros gombot. Az öreg Halász volt az, a szomszéd géptől. Vajon mit akarbat? Nagyon sürgős dolga lehet, ilyen zaj mellett tényleg nem tudnának komoly megbeszélést folytatni.

– Parancsoljon, Halász úr!

– Jó napot! Maga mit csinál?

– Levágok.

– Aha. Mutassa csak! Érdekes, lehet, hogy vissza kellene venni a fordulatszámából.

A tankönyvek annyi mindent írtak, Előd az udvariasság kedvéért engedett a harmincöt évnyi tapasztalatnak, hadd örüljön az öreg. Bár semmit sem tud, de visszavett egy kicsit. Halász odaállt, zitty, zutty, zatty, tekert hármat a kallantyúkon.

– Szerintem ez lenne jó, ha nem baragszik.

– Szinte a legkisebb fordulatra tette.

– De hát ezzel kirajzolt körvonalakat marunk, ez meg itt levágás lenne...

– Én nem erőltetem, de azért megpróbálhatná...

Ez az ember nem tanult pedagógiát, de nagyon úgy tűnik, hogy otthon a jó érzés nevű tantárgyat gyakoroltatták

vele, mert olyan tapintatosan mutatott rá a marbaságsorozatra, amit tanítani kéne.

– Ha maga úgy gondolja...

– Hányas az a maró ott?

– Azt hiszem, nyolcvanas.

– Adok ennél nagyobb, ha nincs magának.

– Van, százas megfelel?

– Nem, a legnagyobb kellene.

– De az be fog szorulni...

– Nyugodjon meg, nem a gyáváké a világ! Úgy látom, ifjú kolléga, maga komoly, célratörő ember.

Előd elővette és felkínálta a marót. Neki akkor az keserves dolog volt. A gépen hol ezt, hol azt kell feltenni, levenni, forgatni. Ez több időt lop el, mint maga a megmunkálás. Nyúlt az indítógomb felé, de Halász bátorlannak mimelt hangon megkérdezte:

– Meg van az a maró élezve?

– Hát persze, még sosem használtam. Nem látja?

– Akkor nincs.

Újra csavarkulcs, nekiesett, ismét letekerte az anyát, és mert ez egy igen komoly hely volt, több mint egyszerű műhely, fogta a szerszámot, elvitte az élezőbe. Mielőtt belépett, még eltöprengett, mi van, ha az öreg ugratja. Lajos, Lajosok mindenből vannak, az egyik hátránézett, hátranyúlt.

– Add ide!

– Ezt kéne megélezni...

– Igen, látom. Még sosem használták.

Jobbra-balra beszélt, dobányzott, közben a nem is tudom, hány fogat úgy élezte meg, mintha más fejet vakarna. Minden tökéletesen ment.

– Parancsolj, kérlek! – nyújtotta vissza, aztán valami mással, talán szármaróval folytatta a köszörü mögött. Mert hogy négyen-öten mást sem csináltak, mint egész nap a kicsorbult szerszámokat élezték. Kivétel képeztek az esztergályosok és a gyalusok. Ott elvárták, hogy mindenki magának renoválja az átmenetileg meddővé vált munkaeszközt.

Előd visszament, felrakta, felszorította, nyúlt, ám Halász megszólalt.

– Ne baragudjon, egy aprócska észrevétel...

– Hagyja, Halász úr, már megszoktam...

– Nehogy bántásnak vegye, de tudja, a tengely erefelé forog. Maga meg úgy tette fel azt a tárcsamarót, hogyba jobban megfigyeli... Pillanat.

Odanyúlt, beindította végre a gépet, és rátenyerelt a maróra.

– Látja? Nem árt a kezemnek. Ez azért van, mert fordítva forog, szóval csak önmagát koptatná szét, meg a munkadarabot. Én a maga helyében megfordítanám...

– Halász úr, mit ne mondjak, a saját helyemben én is meg fogom.

Előd utálta, gyűlölte és ki nem állhatta már azt az anyát, meg marót, meg alátétet, meg tengelyt, meg az egész gépet, de letekerte, megfordította, visszabúztta, és megállt.

– Mi legyen, Halász úr?

– Most kérdez, vagy már nem szeretné, ha a továbbiakban itt sertepertelnék?

– Nagyon is kérdezem.

– Az van, hogy ez a satu nagyon jó, van tán százéves is. Én odaadnám a magamét, de megtiltotta a főnök, mert a műfajban ékszernek számít. Nézze csak! Minél nagyobb felületet szorít, annál biztonságosabb a marás. Maga azt a húsz millimétert beszorította, és bő arasznyit kint hagyott, amittől biztos, hogy kifordítja a szerszám.

– Kifordítom, befordítom, mégis bunda a bunda...

– Én is szeretek nótázni, de most a munkadarabra gondoltam. Megint csak török, szakad minden úgy, mint a legelsőnél, amelyik kukoricagránát gyanánt repített volna itt mindent szét. Kellemetlen dolgokat tudott volna művelni.

Előd kilazította a darabot, jóval jobb fogta a pofák közé, és rántott egy erőszakosat a szorítókaron.

– Most már tényleg levágom.

– Le, mint a buszonegy, de nem így, ahogy most van. Figyelje, maróval rámar...

– Mit csinállok?

– Rámar. A forgásirány olyan, hogy a szerszámnak azt sugallja, másszon fel a darab tetejére. Jól összevissza recézi, aztán...

– Ne folytassa, kitépi a satupofák közül, vagy széttörök ez a retentő nagy maró.

– Mint a pinty.

– Álljon csak egy picit odébb!

Halász úr megfogta a tekerő fogantyúját, leeresztette az asztalt, a másikkal előre vitte, majd ismét ugyanabba a magasságba hozta.

– Látja, így csináljuk.

– Jé, a mindenit!

A szegyéntől pipacslija fejjel úgy érezte, el kellene talán sülyednie, mert hogy nemcsak a marót lehet a darabhoz képest elmozdítani, hanem a darabot is a maróhoz... Ennyi esze lehetett volna.

– Hát akkor essünk neki!

– Egy aprócska megjegyzést még elfogad?

– El én, magától, Halász úr, akárhánnyal!

– Nézze a tengelyt és a maró alját, meg a munkadarabot! Ez itt forogni fog és a tengely rendkívül alacsonyan van, kitépi...

– Igen, tudom, kitépi a pofák közül. Mi a teendő?

– Emelje meg olyan magasra, amilyen magas a munkadarab alja van. Vastagabb levágandóknál célszerű több átmenetben csinálni.

– Értem.

– Összegezzük. Kicsiből nagyobb maró, a fordulatszám rendezése, élezés, maró helyes irányba tétele, a tengelyen a darab és a maró összefüggésében ugyanaz, majd a magasság egyíthető összehozása. Mit javasolna még?

Akkor vette észre, hogy magában beszélt, Halász már rég a saját gépénél piszmogott, mintha sosem oldotta volna meg a bonyolultnak nem nevezhető problémát.

id. Boér Péter Pál

E lapszámunk Kultúra rovatában a szerzők nyomtatásban eddig meg nem jelent írásait közöljük.

Felnőtt vers

Mindig eljön a pillanat,
Játszunk papás-mamást,
anyust-apust.
Jár össze-vissza agyunk,
Elvégre felnőtt emberek vagyunk!

Megint tettünk két lépést,
S mondtunk egy pár jó epést,
De az a fő, mi együtt vagyunk,
Elvégre felnőtt emberek vagyunk!

Megyünk könyökkel előre.
Ha kell, fel a háztetőre.

Aztán néha a fejüinkből kapunk.
Elvégre felnőtt emberek vagyunk!
S ha eljutottunk a történet végére,
Életünk paradicsomi egére,
Rájövünk: Istent, azt mi sem játszhatunk.
Elvégre csak felnőtt emberek vagyunk!

Így ötven fele

Így ötven fele
az élet rózsza-tövis,
fele-fele.

A tarisznyám tele, tele...
Új dolog már nem jut bele.

Jó volt? Rossz volt?
Fele-fele.

Na jó, egye fene!
Indulok már bazafele.

Mi van, ha...?

Mi van, ha az oldalbordádról
kiderül, hogy tarja?
Olyankor a lelketed
Össze-vissza mi marja?

Az ismeret, a természeti?
Nem, a lelki!
Napi konc helyett
most karácsonyi bejgli.

Egy cigányasszony tíz percig
bámulja szemedben a reggelt.
A boltban rád szólnak:
A visszajárót tedd el!

Mi van, ha életedről
kiderül, hogy véges?
A nyerevényed bat helyett,
csak négyes?

Szedd össze magad, mibaszna!
Különben mindenről kiderül, hogy:
Mi van, ha...?

Akármik hercege

Akármik hercege,
szívemet akartad rabul,
De vigyázz! – mert az Óperencián
ezért pipacsok vére betonárokba hull!

Villám tépi az ég vászonát.
Vonathüty teszi a harsonát.
Angyalkez ad áldást frigyüinkre,
Bárcsak így lenne örökre!

A valóság tanít a mesére.
Lelkem a lelkedre feszítve.
Óh! Akármik hercege
Sorsunk egymásra terítve.

Nem kell kastély,
sem apád erdeje!
Se fele országod, se lányod keze!
Elég, hogy mindig tudjál,
s tudjalak szeretni:
Ahogy te mondanád:
„Vagy akármí!”

életkép

a két Zs-nek

valami édes-kesernyész bangulat lengi be a délutánt csapodár itt nem léted barangba kiáltás után matat pillantásod ölténem magamra éjszakai menedékként körmöddel gombolnám összebb az emlékezést

vétkeid bőrtönlétbe zárják röppenésem pilláid mögött rejtve őrzöd véded a képet fattyúmagasságba már csak árultan érzed pörögve kék eget csal retinára a nemlét karácsonyba öltöztetett ideológiák eszmék pogány ünnep fölött körözve repdes a szentség bidd el nem lehet mindenre mentség

Borzi Máté

Némét Andrea

Jóteknokodott a Törekvés

Gyermekszállító hordágyat vásárolnak a berettyóújfalusi focitorna adományából

A csillagok szerencsés állásának, de főleg a megyei labdarúgó bajnokság sorsolásának köszönhetően (szabadnaposak voltunk), a Székelyhídi Törekvés egy jóteknokosági focitornán vehetett részt április 22-én Berettyóújfaluban.

A Töri egyik tagja jó kapcsolatot ápol a Hajdú-Bihar megyei bírósággal, ők ajánlották be a csapatot a Bihari Sebészet Alapítvány által szervezett jóteknokosági focitornára, melyet a Kabos Endre Városi Sportcsarnokban rendeztek meg. Dr. Kóti Csaba sebészeti osztályvezető főorvos, a rendezvény házigazdája örömmel köszöntötte a csapatokat. A Törekvés mellett Élesd, a

Rendőrség, a Bíróság, a Mentők, a Kormányhivatal, a LAB-ert, a Katasztrófavédelem, a Kórház és a Sápia focistái tettek eleget a nemes meghívásnak. A szervezők a sportcsarnokban kihelyezett perselyekbe – egy gyermekszállító hordágy vásárlására – várták az adományokat a kilátogató nézőktől.

A Töri a torna amatőr jellege miatt háromgenerációs csapattal érkezett. Az „öregeket” Csorján István, id. Boros János és Puskás „Öcsi” képviselték, a középkorosztályt Költő Attila, Papp Sándor és Juhász György, a fiatalok Boros János és Sas Krisztofer voltak. Csapatunk a két hármas csoport közül az A jelűbe került a Bíróság és a Rendőrség mellé. Eb-

ből a trióból és a B csoportból csak az első kvalifikálta magát az elődöntőbe, a C jelű négyesből pedig az első kettő.

A sorsolás kicsit nekünk kedvezett, a Rendőrség és a Bíróság előttünk küzdött meg egymással. A 2-1-es rendőri győzelem és a játék képe alapján láttuk azt, hogy a Bíróság lesz a csoport leggyengébbje, és ha esetleg kettővel nyerünk ellenük, akkor a csoport záró meccsén elég lehet a döntetlen is. Soha jobb számolgatást: előbb 3-1-re vertük az „ítészeket”, majd 1-1-es döntetlent értünk el a rend őrei ellen. Nem elég, hogy senkit nem „tartóztattak” le és senkit nem „ítéltek” el játékosaink közül, a csoportelsőség elődöntőbe jutást ért. Szinte minden

kilátogató néző egyet értett azzal, hogy az első elődöntő továbbjutója lehet a későbbi győztes. A Töri és a Katasztrófavédelem talán az egész nap legjobb és leglátványosabb meccsét játszotta, a rendes játékidő alapján jogos volt a döntetlen. A büntetőrúgások ezúttal a katasztrófavédőknek kedveztek, ők egyszer sem hibáztak, mi sajnos kétszer is, így maradt a bronzmeccs. Ez a játék, amelyik egy elkedvtelenedett Törekvés játékát hozta, a nála jóval gyengébbnek tűnő Sápia csapata volt a motiváltabb, és végül ők nyertek 3-1-re. A Katasztrófavédelem a döntőben sem hibáztott, 2-0-ra verték Élesdet, ezzel megnyerték a Bihari Sebészet által szervezett első Kórház Kupát.

Csapatunk sem szomorkodhat, már csak azért sem, mert ugye a mai nap nem a minden áron győzni akarásról szól. Sokkal inkább örültünk dr. Kóti Csaba szavainak, az összegyűlt 253 500 forintból meg tudják vásárolni a gyermekszállító hordágyat. Az eredményes nap a csapatok közös baráti ebédjével zárult. A Törekvés tagjai szorosabb kapcsolatot alakítottak ki a hajdúsági bírósággal, ami már idén nyáron megmutatkozhat egy oda-vissza barátságos mérkőzésen. A csapatok és mi is azzal a nemes gondolattal térhettünk haza, hogy segíthetünk és nagy örömmel tesszük jövőre is ugyanezt.

Juhász György

Karnyújtásnyira focistáinktól a tavaszi bajnoki cím

A megyei ötödosztályú labdarúgó bajnokság tavaszi visszavágói előtt arról suttogtak a vezetők, hogy nagyon jó lenne megkapaszkodni a dobogó valamelyik fokán. Egy esetleges keresztbe verésről álmodoztak a csapat körül dolgozók, erre még mindig veretlen a Székelyhídi Törekvés! Ezzel az eddigiek alapján a második helyre mindenképp van esély, és talán a várakozásokat messze felül múlva tavaszi bajnok is lehet a Töri.

Sima meccset hozott a nyuszi Mezőtelegden

Múlt havi lapzártánk utáni első – húsvét előtti szombati – mérkőzésünkön a tavasszal igencsak bukdácsoló Mezőtelegdenre látogattunk, a papírfornának megfelelő biztos három pont reményében. Gergely Sándor vezetőedzőnek lassan az a hálás feladat jut, hogy főleg a fejekben kell rendet tegyen, ugye sokszor a hasonló meccsek – az esetleges elbizakodások miatt – a legnehezebbek. Sajnos így is kezdődött: a hatodik percben a hazaiak már másodszer találalt Ármós kapujába, villámrajtot véve rögtön 2-0-ra vezettek. Mielőtt a kispad komolyabban megijedhetett volna, Boros Jancsi előbb gólt szerzett, és Sasnak gólpasszt adva visszahozta a meccset döntetlenre, majd Mehes góljával már mi mehettünk előnyre a szünetre. A második játékrészben esélyt sem adva a telegdieknek, Sas újabb három gólt szerzett, így az őszi meccshez hasonlóan újra 6-2-re vertük a vendéglátókat.

A bajnokság állása

1. Legenda	19	16	1	2	87-11	49
2. Törekvés	19	14	2	3	66-24	44
3. Esküllő	20	13	2	5	64-33	41
4. Vársonkolyos	20	11	5	4	45-24	38
5. Berettyószéplak	19	8	6	5	42-37	30
6. Körösrév	20	8	3	9	34-39	27
7. Fugyivásárhely	19	8	2	9	33-31	26
8. Szentmiklós	19	7	1	11	36-65	22
9. Barátka	19	6	1	12	48-67	19
10. Papfalva	20	6	1	13	22-41	19
11. Sportiskola	20	6	0	14	43-74	18
12. Mezőtelegd	19	4	4	11	39-63	16
13. Cserpatak	19	3	4	12	25-79	13

Egyedül sokakkal szemben – Cserpatak ellen is székelyhídi siker született

Újabb góljözen itthon

Mivel tizenhárom csapat vágott neki a pontvadászatnak, a következő – tizenkilencedik fordulóban – szabadnapos volt a csapat, majd a huszadikban a tavasszal kicsit magára találó Cserpataki Slovánt fogadtuk. Jobb forma ide vagy oda, ezen a napon nem sok babér termett a vendégeknek, már az első félidő első perceiben látszott, hogy melyik csapat a jobb. Több kihagyott helyzet és kapufák után, a jó „öreg” Papp Sanyi eresztett el egy mintegy harmincméteres bombát, majd a szokásos Boros-gól után 2-0-val vonultunk az öltözőbe. A második negyvenöt percben Boros újra betalált, mellette Koncz Roli és Szűcs Jancsi is eredményes volt, az 5-0-ás hazai győzelem a vendégre hízelgő.

Mindenki három nullája

Mivel Papfalva végigjátszotta az őszi szezon, majd tavasszal visszalépett, programálva vannak a meccsei, melyeket minden csapat 3-0-ra kap meg. Így járunk most mi is, ennek a három pontnak – valamint Esküllő széplaki botlásának – köszönhetően újra három ponttal és egygyel kevesebb lejátszott mérkőzéssel

állunk a tabella második helyén. Az őszi egyeduralgó Nagyvárad Legendája is hullajtja a pontokat tavasszal, így ha a Töri a hátralévő mérkőzésein tartani tudja a remek formáját, akár tavaszi bajnok is lehet. A hátralévő meccsei: itthon Sonkolyos, Széplak és Szentmiklós csapatait fogadják, idegenben pedig a Legenda és Barátka ellen lépnek majd pályára.

Az első Toldy-győzelem

Ami városunk másik csapatát, a Hegyközszentmiklói Toldyt illeti, hosszú tavaszi bukdácsolás és gólképtelenség után végre sikerült győzniük a Sportiskola ellen, ezzel ők is előrébb léptek a tabellán. A múlt havi lapzártánk utáni mérkőzésein előbb itthon kaptak ki 2-1-re Széplaktól, majd Barátkán – kisebb meglepetésre – nagyon simán 3-0-ra. Aztán rajtuk volt a sor, hogy „szabadnaposak” legyenek, ami úgy látszik jót is tett nekik, 4-3-ra verték a fent említett Sportiskolát. Ami a folytatást illeti, utaznak még Révre, Fugyivásárhelyre és Székelyhídra és fogadják még Esküllőt és Mezőtelegdet. A táblázatra pillantva ez nem egy álomsorsolás.

J. Gy.

Fogyatékkal élők értékteremtése

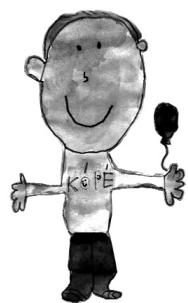
Folytatás az 1. oldalról

Az elmúlt évben frissítették adatbázisukat, jelenleg hatvanöt személyt tartanak nyilván az Érmelléki Református Egyházmelegében. Társalgásunknak a bentről kiszűrődő jókedv, nevetés vetett véget, az ismerkedés sikeresnek bizonyult. A délután kézműves-foglalkozással telt el. Először a gyertyaöntés rejtelmeivel ismerkedtek, próbálkoztak. Balla Júlia elismerte, hogy maga is kezdőnek számít e világitóalkalmatosság készítésében, de amint kiderült, a tények mást mutattak. A női lélek is előbuggyant a munka során, hisz a praktikuság mellett a szépművészet is teret nyert, csipkés masnikkal díszítették a gyertyát tartó üvegcséket. Miután mindenki elkészült a maga gyertyájával, anyák napi üdvözlőlap tervezésébe fogtak. Sercegett a filctoll, csattogott az olló, a kreativitás lehetősége lelkesített. Miért lenne más a képeslapokon, mint virág, hisz Isten szépművésze talán leginkább kifinomult, színvilággal és formagazdagsággal megáldott, illatokkal spekkelt lenyomata. Amint szaporodtak a szirmok, az apró levelecskék, az alkotás öröme is elhatalmasodott a társaságon.

A találkozó záró részében jött a meglepetés: a városi múzeum épületének aulájában koncertezett a Magyarországról érkezett Tordasi Szivárvány Együttes. A tizennyolc éve alakult csapat hatodik alkalommal járt a térségben. Éppen egy erdélyi turnéről tartottak hazafelé, árvaházakban, idősotthonokban zenéltek, és útba ejtették a fogyatékosok találkozóját is. Többnyire retro-könnnyűzenét játszanak, mint például az Illés együttes, a Fonográf, a Hungária, a Generál, de emellett a Republic dalai is szerepelnek repertoárjukban. A nyolctagú csapatból négyen maguk is fogyatékkal élők, a dalokat audiovizuális zenetanítási módszerrel, speciális színekkel segítségével sajátítják el.

Székelyhídi fellépésükre a találkozón résztvevő fogyatékkal élők mellett több érdeklődő is elment. A vidám, könnyed slágerek, az együttes vezetőjének közvetlen összekötő szövegei bensőséges hangulatot teremtettek közönség és fellépők között.

D. Mészáros Elek

Sziasztok Pajtikák!

Itt a május, virágos a rét, lombos az erdő. Ünnepel a természet, ünnepli a tavaszt, ünnepli a megújulást! Mi is ünnepelünk május első vasárnapján. Édesanyánkat köszöntjük anyák napján! Talán Nekik virágzik a rét, talán Nekik zöldül az erdő. Szeressétek, köszöntsétek Édesanyátokat! Még néhány nap és itt lesz június else-

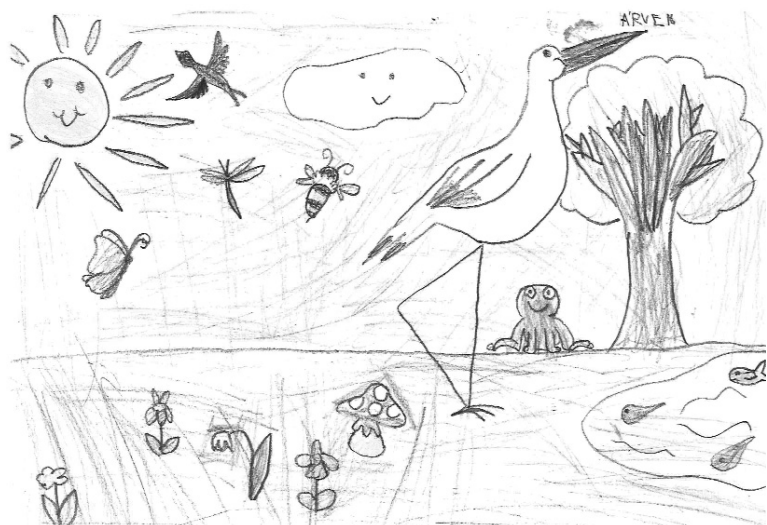
je, a gyermeknap. Akkor majd Ők köszöntenek Titeket. És ha június, akkor itt a nagy-nagy nyári vakáció! (Vagy inkább így: **VAKÁCIÓ!**) Biztos már elterveztétek a nyarat. Kérlek Titeket írjátok meg, rajzoljátok le, hol, hogyan töltitek majd a vakációt! Addig is, cupp mindenkinek!

Köpi

Feketeerdőn

Május elsején anyáékkal meg az unokatestvéreimmel, Sárilval, Vikivel meg Lacikával Feketeerdőn voltunk. Egy kis hétfégi házbán szálltunk meg. Nagyon jól szórakoztunk! Sokat mászkáltunk a patlakövein, Lacika egyszer-kétszer bele is pottyant a vízbe, de Vikit nem tudta megelőzni, mert négyszer-öttször fürdött! Gátépítéshez fogtunk, hogy a köveken átjussunk a túloldalra, de nem fejeztük be a munkát, mert egy kész, megépített gátra bukkantunk. Viki ott esett be először a vízbe. Én is át akartam menni, de végül meggondoltam magam. Sokat sétáltunk, felmáztunk a vízeséshez is egy kis ösvényen. A természetben még az enni való is jobban esett! Nagyon jó volt! Alig várom, hogy újra kirándulni menjen a család!

Major Patricia-Bernadett (III. B osztály)

Kalló Árven (előkészítő step by step osztály)

Anyák napja

Anyák napján köszöntelek,
Édesanyám, drága,
Itt van a kezemben
Kertünk összes virága

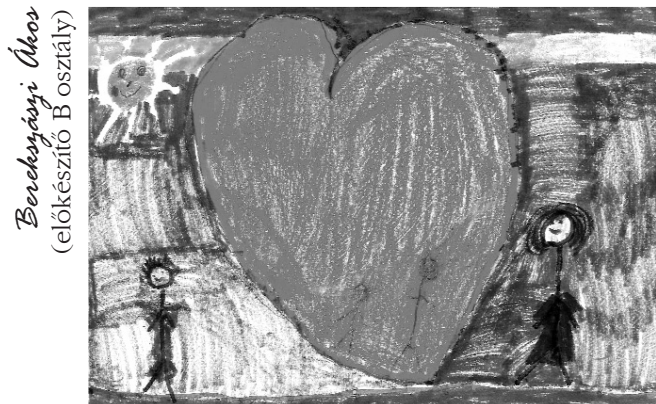
Ha tebetném, leboznám

a csillagot is néked,

Édesanyám drága

úgy szeretlek téged!

Borsi Boglárka (III. B osztály)

Berechényi Ákos
(előkészítő B osztály)

Gombos Anasztáza
(előkészítő step by step osztály)

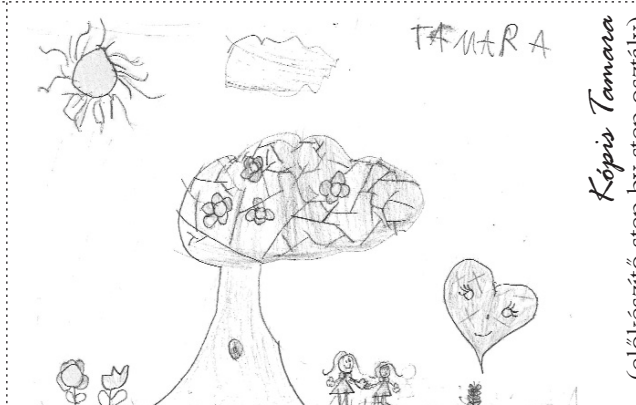
Szűcs Natália
(előkészítő B osztály)

Böszörményi András
(előkészítő step by step osztály)

Lendvai Kitti
(előkészítő step by step osztály)

Köpi Tamara
(előkészítő step by step osztály)

Tötös Réka (II. C, step by step osztály)

Magyar Denisza (II. C, step by step osztály)

Anyád szemében

Kiss Jenő

Anyád szemében

ott a nap;
sugara rád hullanak,
hogy nőj te szépen.

Anyád szemében

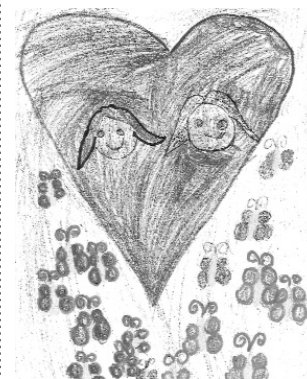
ott a hold,
beteg, ha voltál, rád hajolt
a lázas éjben.

Anyád szemében

ott a víz;
a könny, ha utad félre visz,
jaj! baj ne érjen...

Anyád szemében

ott a tűz:
ha csüggednél, szívedbe tűz,
lobogjon, égjen!

Balogh Bernadett
(előkészítő B osztály)

Természetismeretből versenyeztek

Jól ismerik a Bihar megyei diákok az Érmellék növény- és állatvilágát

Városunkban tartotta meg gimnazista diákok számára rendezett szokásos tavaszi környezetvédelmi versenyét az Ecotop Alapítvány május második hétvégéjén. Amint arról előző lapszámunkban beszámoltunk, a nagyváradi civilszervezet kapta meg az elkövetkező tíz évre a székelyhídi Natura 2000-es terület, valamint a Csíkos-tó felügyeleti jogát.

A tizenhetedik alkalommal megszervezett megmérettetésre tizennyolc csapat érkezett Nagyváradról, valamint a helyi Petőfi Sándor Elméleti Líceumból. A versenyző csapatok négy-négy tagból álltak össze, mindegyik külön felkészítő tanárral érkezett. Az eredeti tervek szerint a gyakorlati próbák a Csíkos-tónál zajlottak volna, de az előző napok esőzése, illetve a verseny időpontjára előrejelzett időjárás óvatosságra intették a szervezőket. Így a vetélkedő lebonyolítását a székelyhídi középiskolában, valamint az előtte húzódo parkosított zöldövezetben tartották meg. A megmérettetés elméleti és gyakorlati próbákból állt, a végeredményt az összesített pont-

Az iskola előtti tér ideális helyszínnek bizonyult a gyakorlati próbákhoz

szám alapján állapították meg. Tesztkérdésekre kellett írásban válaszolniuk a diákoknak, amelynek összeállítása során a helyi természeti sajátosságokat vették figyelembe. A védett növények ismeretéből tesztelték őket, illetve a Csíkos-tó állatvilágának felsorolása is szerepelt a feladva-

nyok között. A fiatalok nagy lelkesedéssel vetették bele magukat a gyakorlati próbákba is, amelynek során ügyességüket, leleményességüket kellett bizonyítaniuk.

Az első helyezést a székelyhídi Gekkosz csapata érdemelte ki, felkészítő tanáruk Cservid Levente volt. Nevüket a csapatta-

gok nevei kezdőbetűiből rakták össze. Másodikok a nagyváradi Friedrich Schiller Német Elméleti Líceum diákjai, míg a megtisztelő harmadik helyezésnek a Borsos Mária irányítása alatt versenyző helyi Földanya csapat négyese örülhetett.

D. M. E.

Anyák napja Hegyközszentmiklóson

Minden évben van egy kedves nap, amiről nem feledkezünk el, ezen a napon felköszöntjük édesanyánkat.

Ez a nap, május első vasárnapja örömnappal számunkra. Köszöntjük az édesanyákat, megköszönve nekik mindazt a szeretetet és gondoskodást, mellyel születésünk óta elhalmoztak bennünket. Édesanyánk fogta kezünket, mikor járnunk tanultunk, ápolta, ha betegek voltunk, aki annyi szép dolgot cselekedett értünk, ő az, aki sose volt fáradt el, ha segítséget kértünk, aki meghallgatja minden bánatunkat. Kicsik és nagyok ezen a napon virággal köszöntik édesanyjukat.

Ünnepre hívtak a harangok a hegyközszentmiklósi református templomban vasárnap délelőtt. Az istentiszteleten Árus Csongor László igehirdetésében az édesanyákról beszélt, akikért hálát adunk. A Golgota keresztjénél három asszony állt: Mária, Jézus édesanyja, anyjának nőtestvére, Mária, a magdalai Mária. Jézus Krisztus rábízta édesanyját, Jánosra, a szeretett tanítványra, aki ezután gondot viselt rá. A lelkipásztor elmondta, milyen fontos

a szülők iránti tisztelet, a megbecsülés; a gyermekek hogyan hálálják meg szüleik gondoskodását, ugyanakkor a gyermek-szülő viszonyt helyezte előtérbe. Istentisztelet végén gyermekeink ünnepi műsorral kedveskedtek az édesanyáknak. Versekkel, énekekkel, illetve egy jelenettel mondtak köszönetet az édesanyáknak.

Óvodásaink Csillag Piroska és Tóth Tünde óvónéni vezetésével a hivatalos ünnepet követő szerda este mutatták be műsorukat a helyi kultúrotthonban. Köszöntötték versekkel és énekekkel az édesanyákat, nagymamákat. Az anyukáknak székelt készítették ki, mint egy királyi trónt, azon fogadták csemetéjük szavát.

A helyi Toldy Általános Iskola alsó tagozatos diákjai néhány nappal később, péntek este ünnepelték az édesanyákat, így köszönték meg munkájukat, amiért mindig mellettük állnak, támogatják a gyerekeiket. Szép, lélekemelő előadást láthatott a közönség. A szívhez szóló műsort tapssal jutalmazták. Az előadás végén a gyerekek átadták az édesanyáknak az ajándékaikat.

Ér hangja

Konzuli nap ünnepséggel

Fodor Tamás, Magyarország kolozsvári konzulja és Csuka József, Székelyhíd alpolgármestere Kolmán Györgyöt és Kolmán Juliannát köszöntötték a múzeum épületében májusban megtartott konzuli napon abból az alkalomból, hogy ők a négyezredikek, akiknek a székelyhídi RMDSZ munkatársai segítettek a magyar állampolgársághoz szükséges iratok összeállításában.

Ér hangja nyereményjáték! Mi látható a képen?

A helyes megfejtők között 50 lejes vendéglátói vásárlási utalványt sorsolunk ki! A megfejtéseket az alábbi e-mail címre várjuk **június 30-ig**, névvel és telefonszámmal együtt: info@erhangja.ro

„Alakuljon minden jóra!”

Erdődi Endre plébános: minden esés, bukható után fel kell állni és tovább kell menni

Fotók: Medve Ferenc

Erdődi Endre atyát, görög katolikus plébánost az életem egy nehéz helyzetben sodorta felém a sors és gondolkodás nélkül segítő kezet nyújtott nekem és a családomnak. Véleményem szerint, az ember csak példamutatással tud segíteni, tanítani másokat és ő az én szememben, egy hiteles ember.

– Milyen gyerek volt?

– Félénk, szorongó, visszafogott gyerek voltam, ami fokozott érzékenységgel párosult, azonban, ha valami nagyon fontos dologról volt szó, túl tudtam lépni ezen. Mondhatjuk úgy, hogy kerültem a bajt. Ezekon kívül teljesen átlagos gyerek voltam. Szerettem táncolni, éjjel-nappal fociztunk a fiúkkal, télen meg jégshokiztunk. Ahogy a nap hossza csökkent, és kevesebb időt lehetett kint tölteni, mert hamar sötétedett, úgy nőtt a tanulmányi eredményünk is.

– Mi volt az álma, mivé válik felnőttként?

– A családom a maga módján vallásos volt, így ők teológiára szántak, én azonban teljes ellenállást tanúsítottam. Azt mondtam: rám senki sem húz reverendát! Ez pontosan a dackorszakom kellős közepére esett, mert úgy 18–19 éves koromig az ateizmus perverz élvezetét habzoltam, mint sok más kortársam. Az Ipari Kémiai Líceum elvégzése után gépészmérnöki szakra jelentkeztem. Két és fél év után rájöttem, hogy az én utam teljesen párhuzamos ezzel. Ez nem az én helyem. Ezután elvégeztem a teológiát és a sors fintora, hogy végül a családom akaratára teljesült, mégis pap lett belőlem.

– Milyen volt az első istenélménye?

– A középiskola elvégzése után elkezdett intenzíven érdekelni, hogy mi az igazság. Mi az igazság az Istenről, a világ dolgairól, mi történik az emberrel, mi lakozik az emberben? A katonaság és a román néphadseregben megtapasztalt nonszensz tragikomédia felerősítette ezt. Itt többnyire papnövédekkel voltam együtt, és valami megmozdult bennem. Itt találkoztam az úttal, amiben a találkozás mélysége kitisztult és a horizont kitágult előttem, az úttal, ami Isten felé vezetett engem.

– Mi a papi jelmondata, és miért épp ezt választotta?

– Pál apostol korintusiakhoz írt első leveléből választottam a papi jelmondatom, ami a következőképp hangzik: „mindenkinek mindene lettem, hogy mindenkit üdvözítsek” (1Kor 9,22). Mint mindenki, én is arra vágyom, hogy a nevemen és a saját nyelvemen szólítsanak meg. Hitem szerint a vallás a közösségről és ennek

a közösségnek az fejlődéséről kell hogy szóljon. Sok bukhatóval, csalódással, eséssel jár az isteni igazság felé vezető út, de minden esés, bukható után fel kell állni és tovább kell menni.

– Vannak-e példaképei?

– Az én példaképeim a hiteles emberek, akik nem feltétlen tökéletesek, de akiktől tanulni lehet. Az életem válságos periódusait, az ő segítségükkel tudtam igazán átvészelni. Sokszor ők döbentek rá az embert arra, hogy milyen egetverő hiány van jó keresztény „gurukban”. Tőlük tanultam

meg a legfontosabb dolgot, ami az élethez kell: az igazság útja az egyedüli emberhez méltó út. A példaképeim között vannak karizmatikus csodatevők és egyszerű hiteles munkás emberek is. A legfontosabb dolog számomra az, hogy a mai napig abszolút felnézek mindannyiukra.

– Mi lehet vonzó a papi hivatásban egy mai fiatal számára?

– Én úgy gondolom, hogy senki nem lehet pap, csak az akit a jó Isten elhív erre. Az élő Istennel való találkozás kell hogy vonzza a fiatalokat a papi hivatás felé. Személy szerint, ha nem mondaná az Úr Isten napi szinten, hogy „csináld tovább, Endre!”, én már rég otthagytam volna a hivatásom. Hisz látom a millió hibám, bűnöm, mulasztásom, de az Isten mégis adja hozzá a kegyelmet, hogy továbbmenjek a felé vezető úton, dicsőítsem őt, kínlódjak magammal és másokkal és hogy mindebben örömet leljem.

– Mi a véleménye a mai keresztény társadalomról?

– Az ember lényéből eredendően vallásos, minden ember alpból az, még a legnagyobb ateisták is. Lehetetlen az embernek, hogy ne legyen vallásos, hisz mindent szertartásosan csinál, így éli a mindennapjait. A legnagyobb kérdés az marad, hogy milyen istennek és hogyan szolgálunk. Sajnos a mai világban nincs már igény az igazi tartalomra. A mai keresztény ember nemtelen, langyos, terméketlen. Az emberek nem veszik komolyan Istent és az ő igazságait, letérnek a kijelölt útról, és ezzel elárulják Őt, elszakadnak tőle. Azonban az igazi nagyok útja nem ez volt. Jézus az abszolút igazság igényével jött el, ami mindent felülír. Az

ő igazsága nem egy a sok közül, hanem az egyetlen. Ha ezt nem fogadjuk el, akkor árulók vagyunk és csak egy színház, amit csinálunk. A gerinctelen megalkuvás, politikai korrektség sajnos ide züllesztí a mai társadalom emberét.

– Hogyan legyünk jobb keresztények, emberek?

– Az Istent mindenki olyan szinten tudja megmutatni, amilyen szinten a megismert igazságokat magán behajtja. Ha nem hurcolom a keresztet, gúnyt űzők Istenből és magamból is, de ha Isten segítségével hordozom azt, akkor a mindenható még a hibáimon keresztül is tud valamit általam adni a többi embernek. Az Isten mindig esélyt ad rá, hogy felülbíráljuk magunk, van türelme ahhoz, hogy kínlódjon velünk. Jézus ki is jelenti a Bibliában: „azért jöttem, hogy megmentsem, ami elveszett.” (Lk 19,10) Ezért a mi legfőbb feladatunk az, hogy együttműködjünk vele, hisz sokan vannak még a világban, akiknek segítő jobbot kell nyújtani.

– Manapság egyre divatosabb különböző keleti vallások tanait, vallási gyakorlatát követni, rengeteg könyv jelenik meg a témában. Mit gondol erről?

– A különböző keleti vallásokhoz fűződő dolgokat egy kosár gombához tudnám hasonlítani, melyben egyaránt található szelíd és mérges gomba is. Véleményem szerint mint mindenben, ebben is kérnünk kell Istentől a megkülönböztetés, tisztánlátás adományát. Amennyiben az ember nem figyel kellőképp oda, nem tanulmányozza behatóbban ezeket a dolgokat, és nem vizsgál meg mindent az isteni igazság fényében, megmérgezheti magát és másokat is.

– Úgy tudom, érdeklődik a költészet iránt, verseket ír és irodalmi kört is vezet.

– A költészet mindig különleges helyet foglalt el az életemben. Egy olyan tartalommal bír, amit a hétköznapi nyelv képtelen kifejezni. A költészet által az ember rálát az élet mélyebb tartalmaira, hisz minden vers célja, hogy megörökítse a pillanatot. Számomra a versírás mindig egy kényszeres kifejezési forma volt, a túlélés egy formája. Amikor írtam, írok, akkor mindig szenvedek, ezért inkább azoknak az időszakoknak örülök, mikor nem kell írnom. Olyankor nyugodtabb az életem.

– Van-e olyan kifejezés, szó, ami a legjobban jellemzi önt?

– Talán egy mondatban tudom összefoglalni a legjobban az életfilozófiámat: alakuljon minden jóra!

V. B.

Háromhetes intenzív angol nyelvtábor

Háromhetes intenzív angol nyelvtábor szervez az Er Hangja Egyesület **2017. július 3. és 21.** között Székelyhídon. A tábor időtartama alatt egy, az Amerikai Egyesült Államokból érkező önkéntes tartja majd az interaktív foglalkozásokat, amelyek a szóbeli kommunikáció fejlesztését szorgalmazzák.

A nyelvtáborba **6–18 éves gyerekek és fiatalok** jelentkezését várjuk. A nyelvtábor helyszíne a székelyhídi munkás klub nagyterme (kapunyitás június 3-án, hétfő reggel 9 órakor). Jelentkezni a **0755-481491-es, a 0762-830344-es** telefonszámokon vagy az **erhangja1@gmail.com** e-mail címen lehet.

Jelentkezési határidő **június 26-a, péntek, 19 óra.**

A program a Nemzetközi Gyermekmentő Szolgálat nagyváradi szervezete, és az amerikai Learning Enterprises szervezet segítségével valósul meg. Partner: székelyhídi város önkormányzat.

Szeretettel várjuk a tanulni, játszani vágyókat!

Er hangja
Székelyhíd és környéke
www.erhangja.ro

Főszerkesztő: D. Mészáros Elek
Munkatársak: Béres Angéla, Béres Imre, Bíró Orsolya, Juhász György, Kalló-Nagy Kamilla, Szamos Mariann, Tiponut Tibor, Ványa Blanka

Arculat és tördelés: Ferencz Csaba-Levente
ISSN 2501-1545

Szerkesztőség elérhetősége:
417435 Săcueni piața Libertății nr. 1
e-mail: erhangja1@gmail.com,
honlap: www.erhangja.ro

Székelyhíd és környéke havilapja.

Kiadja és ingyenesen terjeszti az Er Hangja Egyesület.

Felelős kiadó: Béres Csaba

Nyomás: Europrint Kft., Nagyvárad

A kiadvány megjelenését támogatja:
Székelyhíd Város Polgármesteri Hivatala

